

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 190 (XXXIV) — Nr. 1130

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 23 noiembrie 2022

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
LEGI ȘI DECRETE	
322. — Lege pentru completarea Legii educației fizice și sportului nr. 69/2000	2
1.333. — Decret privind promulgarea Legii pentru completarea Legii educației fizice și sportului nr. 69/2000	2
★	
323. — Lege privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 49/2022 pentru completarea Ordonanței Guvernului nr. 41/1994 privind autorizarea plății cotizațiilor la organizațiile internaționale interguvernamentale la care România este parte, stabilirea unor măsuri organizatorice la nivelul aparatului de lucru al Guvernului și pentru modificarea unor acte normative.....	3
1.334. — Decret pentru promulgarea Legii privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 49/2022 pentru completarea Ordonanței Guvernului nr. 41/1994 privind autorizarea plății cotizațiilor la organizațiile internaționale interguvernamentale la care România este parte, stabilirea unor măsuri organizatorice la nivelul aparatului de lucru al Guvernului și pentru modificarea unor acte normative	3
★	
325. — Lege pentru modificarea și completarea Legii nr. 80/1995 privind statutul cadrelor militare	4
1.336. — Decret privind promulgarea Legii pentru modificarea și completarea Legii nr. 80/1995 privind statutul cadrelor militare	4
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
469. — Ordin al președintelui Autorității pentru Supravegherea Publică a Activității de Audit Statutar pentru stabilirea criteriilor în vederea încheierii unor acorduri sau protocoale privind acordarea excepțiilor de la testul de cunoștințe teoretice inclus în examenul de competență profesională, precum și modalitatea de aplicare a acestora	5–7
ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE	
Decizia nr. 59 din 17 octombrie 2022 (Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept)	8–15

LEGI ȘI DECRETE

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

CAMERA DEPUTAȚILOR

SENATUL

LEGE**pentru completarea Legii educației fizice și sportului nr. 69/2000**

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Art. I. — După articolul 66 din Legea educației fizice și sportului nr. 69/2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 200 din 9 mai 2000, cu modificările și completările ulterioare, se introduce un nou articol, art. 66¹, cu următorul cuprins:

„Art. 66¹. — (1) Copiii și juniorii legitimați la structurile sportive înființate conform prezentei legi și care practică sportul în mod organizat cu scop în participarea la pregătire, competiții sportive naționale și internaționale oficiale sunt considerați sportivi de performanță și beneficiază lunar de un stimulente financiar sub forma tichetelor valorice, denumite *tichete de sportiv*.

(2) Tichetele de sportiv pot fi utilizate numai pe teritoriul României și sunt destinate achiziției de articole și echipamente sportive specifice disciplinei sportive practicate, transport între localități, suplimente nutritive sau recuperare medicală.

(3) Fiecare beneficiar are dreptul la un singur tichet de sportiv pe lună, valoarea nominală a acestuia fiind de 150 lei.

(4) Fiecare tichet de sportiv este valabil numai dacă are înscris numărul sub care a fost înseriat de către unitatea emitentă și cuprinde cel puțin următoarele:

- a) emitentul și datele sale de identificare;
- b) valoarea nominală a tichetului de sportiv;

c) spațiu pentru înscrierea numelui, a prenumelui și a codului numeric personal ale sportivului care este în drept să utilizeze tichetul de sportiv;

d) interdicția de a utiliza tichetul de sportiv în alte scopuri decât în scopul activității sportive;

e) seria și numărul legitimației de sportiv, cu menționarea numelui structurii sportive la care acesta este legitimat, și categoria de vârstă;

f) elementele de identitate vizuală ale structurii sportive și ale Ministerului Sportului.

(5) Tichetul de sportiv are perioadă de valabilitate de un an de la data emiterii.

(6) Tichetele de sportiv nu înlocuiesc alte forme de venit oferite de structurile sportive.”

Art. II. — Prezenta lege se aplică începând cu 1 ianuarie 2023, iar fondurile necesare pentru plata tichetelor de sportiv se asigură de la bugetul de stat, prin bugetul Ministerului Sportului.

Art. III. — În termen de 30 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei legi, Ministerul Sportului va elabora normele metodologice de aplicare a prevederilor referitoare la emiterea și acordarea tichetelor de sportiv, astfel cum acestea sunt reglementate prin Legea educației fizice și sportului nr. 69/2000, cu modificările și completările ulterioare, care se aprobă prin hotărâre a Guvernului.

Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, cu respectarea prevederilor art. 75 și ale art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

p. PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR,
VASILE-DANIEL SUCIU

p. PREȘEDINTELE SENATULUI,
ALINA-ȘTEFANIA GORGHIU

București, 22 noiembrie 2022.
Nr. 322.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

DECRET**privind promulgarea Legii pentru completarea
Legii educației fizice și sportului nr. 69/2000**

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (1) și ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată,

Președintele României d e c r e t e a z ă :

Articol unic. — Se promulgă Legea pentru completarea Legii educației fizice și sportului nr. 69/2000 și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
KLAUS-WERNER IOHANNIS

București, 22 noiembrie 2022.
Nr. 1.333.

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

CAMERA DEPUTAȚILOR

SENATUL

L E G E

privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 49/2022 pentru completarea Ordonanței Guvernului nr. 41/1994 privind autorizarea plății cotizațiilor la organizațiile internaționale interguvernamentale la care România este parte, stabilirea unor măsuri organizatorice la nivelul aparatului de lucru al Guvernului și pentru modificarea unor acte normative

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Articol unic. — Se aprobă Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 49 din 14 aprilie 2022 pentru completarea Ordonanței Guvernului nr. 41/1994 privind autorizarea plății cotizațiilor la organizațiile internaționale interguvernamentale la care România este parte, stabilirea unor măsuri organizatorice la nivelul aparatului de lucru al Guvernului și pentru modificarea unor acte normative, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 377 din 15 aprilie 2022.

Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, cu respectarea prevederilor art. 75 și ale art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

p. PREȘEDINTELE CAMEREI
DEPUTAȚILOR,
CIPRIAN-CONSTANTIN ȘERBAN

p. PREȘEDINTELE SENATULUI,
ALINA-ȘTEFANIA GORGHIU

București, 22 noiembrie 2022.
Nr. 323.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

D E C R E T

pentru promulgarea Legii privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 49/2022 pentru completarea Ordonanței Guvernului nr. 41/1994 privind autorizarea plății cotizațiilor la organizațiile internaționale interguvernamentale la care România este parte, stabilirea unor măsuri organizatorice la nivelul aparatului de lucru al Guvernului și pentru modificarea unor acte normative

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (1) și ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se promulgă Legea privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 49/2022 pentru completarea Ordonanței Guvernului nr. 41/1994 privind autorizarea plății cotizațiilor la organizațiile internaționale interguvernamentale la care România este parte, stabilirea unor măsuri organizatorice la nivelul aparatului de lucru al Guvernului și pentru modificarea unor acte normative și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
KLAUS-WERNER IOHANNIS

București, 22 noiembrie 2022.
Nr. 1.334.

PARLAMENTUL ROMÂNIEI
CAMERA DEPUTAȚILOR **SENATUL**

LEGE
pentru modificarea și completarea Legii nr. 80/1995
privind statutul cadrelor militare

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Articol unic. — Legea nr. 80/1995 privind statutul cadrelor militare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 155 din 20 iulie 1995, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

1. La articolul 36, după alineatul 3 se introduce un nou alineat, alin. 4, cu următorul cuprins:

„În Ministerul Afacerilor Interne, ofițerii în activitate provin și din absolvenții ai programelor de studii universitare de master profesional organizate în scopul formării ofițerilor la instituțiile de formare profesională care pregătesc personal pentru nevoile instituției, destinate candidaților care dețin o licență în specializări universitare necesare structurilor instituției.”

2. La articolul 52, alineatele 2 și 3 se modifică și vor avea următorul cuprins:

„În Ministerul Afacerilor Interne, persoanelor prevăzute la art. 36 alin. 1 lit. g) și alin. 4 li se acordă gradul de sublocotenent.

Prin excepție de la prevederile alin. 2, persoanelor prevăzute la art. 36 alin. 1 lit. g) li se pot acorda gradele în funcție de vechimea în specialitate corespunzătoare studiilor absolvite, raportat la atribuțiile din fișa postului.”

3. La articolul 74, după alineatul 4 se introduce un nou alineat, alin. 5, cu următorul cuprins:

„Numirea în funcții și avansarea în grad a cadrelor militare în activitate, cărora le sunt incidente reglementări profesionale specifice, stabilite la nivel național, se realizează în baza prezentului statut, cu respectarea condițiilor stabilite prin reglementările respective.”

Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, cu respectarea prevederilor art. 75 și ale art. 76 alin. (1) din Constituția României, republicată.

PREȘEDINTELE CAMEREI
DEPUTAȚILOR
ION-MARCEL CIOLACU

p. PREȘEDINTELE SENATULUI,
ALINA-ȘTEFANIA GORGHIU

București, 22 noiembrie 2022.
Nr. 325.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

DECRET
privind promulgarea Legii pentru modificarea și completarea
Legii nr. 80/1995 privind statutul cadrelor militare

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (1) și ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată,

Președintele României d e c r e t e a z ă :

Articol unic. — Se promulgă Legea pentru modificarea și completarea Legii nr. 80/1995 privind statutul cadrelor militare și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
KLAUS-WERNER IOHANNIS

București, 22 noiembrie 2022.
Nr. 1.336.

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL FINANTELOR

AUTORITATEA PENTRU SUPRAVEGHEREA PUBLICĂ A ACTIVITĂȚII DE AUDIT STATUTAR

ORDIN

pentru stabilirea criteriilor în vederea încheierii unor acorduri sau protocoale privind acordarea excepțiilor de la testul de cunoștințe teoretice inclus în examenul de competență profesională, precum și modalitatea de aplicare a acestora

Având în vedere prevederile:

— art. 9, 10, 74 și art. 77 alin. (2) și (3) din Legea nr. 162/2017 privind auditul statutar al situațiilor financiare anuale și al situațiilor financiare anuale consolidate și de modificare a unor acte normative, cu modificările ulterioare;

— art. 7 alin. (1) din Ordinul președintelui Autorității pentru Supravegherea Publică a Activității de Audit Statutar nr. 135/2018 pentru aprobarea Normelor privind organizarea și desfășurarea examenului de competență profesională, cu modificările și completările ulterioare;

— Regulamentului de organizare și funcționare al Autorității pentru Supravegherea Publică a Activității de Audit Statutar, aprobat prin Ordinul ministrului finanțelor publice nr. 2.592/2018*), cu modificările și completările ulterioare,

președintele Autorității pentru Supravegherea Publică a Activității de Audit Statutar emite următorul ordin:

ARTICOLUL 1

Dispoziții generale

Obiectul prezentului ordin îl reprezintă stabilirea criteriilor care stau la baza încheierii unor acorduri sau protocoale cu instituții de învățământ superior naționale sau organisme profesionale naționale și internaționale privind acordarea excepțiilor de la testul de cunoștințe teoretice inclus în examenul de competență profesională pentru titularii unei diplome universitare la nivel de licență sau master.

ARTICOLUL 2

Criterii care stau la baza încheierii unor acorduri sau protocoale cu instituții de învățământ superior naționale în aplicarea prevederilor art. 10 alin. (2) din Legea nr. 162/2017 privind auditul statutar al situațiilor financiare anuale și al situațiilor financiare anuale consolidate și de modificare a unor acte normative, cu modificările ulterioare

(1) În vederea încheierii de acorduri sau protocoale cu instituțiile de învățământ superior naționale se vor avea în vedere următoarele criterii:

a) profilul instituției de învățământ solicitante să fie în domeniul financiar-contabil sau audit;

b) curricula universitară să acopere, în procent de cel puțin 70%, disciplinele prevăzute la art. 9 din Legea nr. 162/2017, cu modificările ulterioare;

c) forma de învățământ a programului să fie învățământ de zi, învățământ la distanță sau cu frecvență redusă;

d) programul de licență sau master organizat de instituția de învățământ să fie acreditat de Ministerul Educației.

(2) Instituția de învățământ superior care solicită echivalarea unui program de studii universitare la nivel de licență sau master

cu testul de cunoștințe teoretice inclus în examenul de competență profesională trebuie să depună la Autoritatea pentru Supravegherea Publică a Activității de Audit Statutar (ASPAAS) solicitarea de echivalare, însoțită de curricula universitară în vigoare la momentul solicitării.

(3) Documentele prevăzute la alin. (2) se analizează de personalul Biroului reglementare, autorizare, înregistrare și formare continuă (BRAIFC), care va întocmi un raport de analiză, cu propunerea de aprobare sau de respingere, după caz, a solicitării depuse de instituția de învățământ.

(4) În vederea analizei, personalul BRAIFC poate solicita instituției de învățământ și alte documente pe care le consideră necesare.

(5) În cazul aprobării dosarului de către președintele ASPAAS, personalul BRAIFC întocmește, în termen de 30 de zile, proiectul de protocol privind echivalarea programului de studii cu testul de cunoștințe teoretice inclus în examenul de competență profesională, pentru disciplinele acoperite de curricula universitară aprobată.

(6) În cazul respingerii dosarului, ASPAAS comunică instituției de învățământ acest fapt, precum și motivarea respingerii, în termen de 15 zile de la întocmirea raportului prevăzut la alin. (3).

ARTICOLUL 3

Criterii care stau la baza încheierii unor acorduri sau protocoale cu organisme profesionale naționale sau internaționale în aplicarea prevederilor art. 10 alin. (2) din Legea nr. 162/2017, cu modificările ulterioare

(1) În vederea încheierii de acorduri sau protocoale cu organisme profesionale naționale sau internaționale se vor avea în vedere următoarele criterii:

*) Ordinul ministrului finanțelor publice nr. 2.592/2018 nu a fost publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I.

a) profilul organismului profesional să fie în unul dintre următoarele domenii: audit; financiar-contabilitate; fiscalitate;

b) programa calificării sau tematica examenului de aptitudini să acopere, în procent de cel puțin 70%, disciplinele prevăzute la art. 9 din Legea nr. 162/2017, cu modificările ulterioare;

c) respectivele calificări profesionale să fie recunoscute la nivel național sau internațional.

(2) Organismul profesional care solicită echivalarea unei calificări profesionale cu testul de cunoștințe teoretice inclus în examenul de competență profesională trebuie să depună la ASPAAS solicitarea de echivalare, însoțită de programa calificării sau tematica examenului de aptitudini care stă la baza obținerii calificării profesionale respective, în vigoare la momentul solicitării.

(3) Documentele prevăzute la alin. (2) se analizează de personalul BRAIFC, care va întocmi un raport cu propunerea de aprobare sau respingere, după caz, a solicitării depuse de organismul profesional respectiv.

(4) În vederea analizei, personalul BRAIFC poate solicita organismului profesional și alte documente pe care le consideră necesare.

(5) În cazul aprobării dosarului de către președintele ASPAAS, personalul BRAIFC întocmește, în termen de 30 de zile, proiectul de protocol privind echivalarea programei calificării sau a tematicii examenului de aptitudini cu testul de cunoștințe teoretice inclus în examenul de competență profesională, pentru disciplinele acoperite de programa sau tematica aprobată.

(6) În cazul respingerii dosarului, ASPAAS comunică organismului profesional acest fapt, precum și motivarea respingerii, în termen de 15 zile de la întocmirea raportului prevăzut la alin. (3).

ARTICOLUL 4

Condiții privind exceptarea de la testul de cunoștințe teoretice inclus în examenul de competență profesională

(1) O persoană care deține o diplomă universitară de licență sau de master, acordată de o instituție de învățământ superior cu care ASPAAS a încheiat un protocol de echivalare, în conformitate cu prevederile art. 2, poate fi exceptată de la susținerea testului de cunoștințe teoretice inclus în examenul de competență profesională în condițiile prezentului ordin.

(2) O persoană care deține o calificare profesională, acordată de un organism profesional național sau internațional cu care ASPAAS a încheiat un protocol de echivalare, în conformitate cu prevederile art. 3, poate fi exceptată de la susținerea testului de cunoștințe teoretice inclus în examenul de competență profesională în condițiile prezentului ordin.

(3) Persoanele care se încadrează în situația prevăzută la alin. (1) vor depune la sediul ASPAAS, personal, prin poștă sau curier, un dosar care va cuprinde următoarele documente:

a) cerere de exceptare de la testul de cunoștințe teoretice inclus în examenul de competență profesională, în original sau semnată cu semnătură electronică certificată, al cărei model este prevăzut în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin;

b) diploma universitară de licență sau master (sau adeverință în original, în cazul în care diploma nu a fost eliberată), în copie legalizată sau autenticată pentru conformitate cu originalul de către personalul ASPAAS;

c) suplimentul la diplomă/foaia matricolă, în original, în copie legalizată sau autenticată pentru conformitate cu originalul de către personalul ASPAAS;

d) certificat de cazier judiciar în perioada de valabilitate;

e) copie de pe actul de identitate/pașaport;

f) alte documente solicitate de ASPAAS.

(4) Persoanele care se încadrează în situația prevăzută la alin. (2) vor depune la sediul ASPAAS, personal, prin poștă sau curier, un dosar care va cuprinde următoarele documente:

a) cerere de exceptare de la testul de cunoștințe teoretice inclus în examenul de competență profesională, în original sau semnată cu semnătură electronică certificată;

b) documentul care atestă obținerea calificării profesionale, în copie legalizată sau autenticată pentru conformitate cu originalul de către personalul ASPAAS;

c) documentul emis de organismul profesional din care să rezulte nota/punctajul care a stat la baza obținerii calificării profesionale;

d) certificat de cazier judiciar în perioada de valabilitate;

e) copie de pe actul de identitate/pașaport;

f) alte documente solicitate de ASPAAS.

(5) Dosarul prevăzut la alin. (3) și (4) se analizează de personalul BRAIFC, care va întocmi un raport, cu propunerea de aprobare sau respingere a acestuia.

(6) Rezultatul va fi comunicat solicitantului în termen de maximum 30 de zile lucrătoare de la data depunerii dosarului.

(7) În cazul delegării atribuției de organizare a examenului de competență către Camera Auditorilor Financiarți din România (CAFR), ASPAAS transmite la CAFR situația persoanelor cărora le-a fost aprobată cererea de exceptare de la testul de cunoștințe teoretice inclus în examenul de competență profesională.

ARTICOLUL 5

Aplicabilitate

(1) Prevederile art. 4 se aplică persoanelor fizice care îndeplinesc una din următoarele condiții:

a) au absolvit un program de studii universitare de licență sau master organizat de instituția de învățământ superior cu care ASPAAS a încheiat un protocol de echivalare în condițiile prezentului ordin, iar nota obținută a fost minimum 6;

b) au obținut o calificare profesională acordată de un organism profesional cu care ASPAAS a încheiat un protocol de echivalare în condițiile prezentului ordin, iar punctajul obținut a fost de minimum 60 de puncte.

obținerea calificării profesionale se va susține un test parțial de cunoștințe teoretice din disciplinele respective.

ARTICOLUL 6

Dispoziții finale

(2) Pentru disciplinele neacoperite de programul de licență sau master sau de programa sau tematica studiată pentru

Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Președintele Autorității pentru Supravegherea Publică a Activității de Audit Statutar,

Georgiana-Oana Stănilă

București, 16 noiembrie 2022.

Nr. 469.

ANEXĂ

C E R E R E**privind exceptarea de la testul de cunoștințe teoretice inclus în examenul de competență**

Subsemnatul(a),, domiciliat(ă) în localitatea, str. nr., bl., sc., et., județul/sectorul, tel. mobil, adresa de e-mail, posesor/posesoare al/a B.I. seria nr. /pașaportului, absolvent(ă) al/a programului de studii universitare de licență/masterat:, specializarea, organizat de, deținător/deținătoare al/a calificării profesionale acordate de către organismul profesional național/internațional, solicit exceptarea de la testul de cunoștințe teoretice inclus în examenul de competență profesională, organizat în sesiunea/..... .

Anexez la prezenta cerere următoarele documente:

1. diploma universitară de licență sau master (sau adeverință în original, în cazul în care diploma nu a fost eliberată) în copie legalizată sau autenticată pentru conformitate cu originalul de către personalul Autorității pentru Supravegherea Publică a Activității de Audit Statutar (ASPAAS);
2. suplimentul la diplomă/foaia matricolă, în original, în copie legalizată sau autenticată pentru conformitate cu originalul de către personalul ASPAAS;
3. documentul care atestă obținerea calificării profesionale, în copie legalizată sau autenticată pentru conformitate cu originalul de către personalul ASPAAS;
4. documentul emis de organismul profesional din care să rezulte nota/punctajul care a stat la baza obținerii calificării profesionale;
5. certificat de cazier judiciar aflat în perioada de valabilitate;
6. copie de pe actul de identitate/pașaport;
7. alte documente:

Declar pe propria răspundere, cunoscând prevederile art. 326 alin. (1) din Legea nr. 286/2009 privind Codul penal, cu modificările și completările ulterioare, cu privire la falsul în declarații, că datele menționate mai sus corespund realității și că sunt de acord cu stocarea, utilizarea și prelucrarea de către ASPAAS a datelor cu caracter personal în exercitarea atribuțiilor legale.

Data/...../.....

Semnătura

.....

NOTE:

1. Documentele prevăzute la pct. 1, 2, 5, 6 și 7 se vor depune de către solicitanții deținători ai unei diplome universitare de licență/master.
2. Documentele prevăzute la pct. 3, 4, 5, 6 și 7 se vor depune de către solicitanții deținători ai unor calificări profesionale.

ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

COMPLETUL PENTRU DEZLEGAREA UNOR CHESTIUNI DE DREPT

DECIZIA Nr. 59

din 17 octombrie 2022

Dosar nr. 1.442/1/2022

Gabriela Elena Bogasiu	— vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție — președintele completului
Laura-Mihaela Ivanovici	— președintele Secției I civile
Valentina Vrabie	— președintele delegat al Secției a II-a civile
Denisa Angelica Stănișor	— președintele Secției de contencios administrativ și fiscal
Valentin Mitea	— judecător la Secția I civilă
Cristina Petronela Văleanu	— judecător la Secția I civilă
Mariana Hortolomei	— judecător la Secția I civilă
Simona Lala Cristescu	— judecător la Secția I civilă
Mari Ilie	— judecător la Secția I civilă
George Bogdan Florescu	— judecător la Secția a II-a civilă
Mirela Polițeanu	— judecător la Secția a II-a civilă
Adina Oana Surdu	— judecător la Secția a II-a civilă
Rodica Dorin	— judecător la Secția a II-a civilă
Carmen Sandu-Necula	— judecător la Secția a II-a civilă
Horațiu Pătrașcu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Doina Vișan	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Ionel Barbă	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Vasile Bîcu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Carmen Maria Ilie	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

1. Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, investit cu soluționarea Dosarului nr. 1.442/1/2022, este legal constituit conform dispozițiilor art. 520 alin. (8) din Codul de procedură civilă și ale art. 37 alin. (1) din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu completările ulterioare (*Regulamentul*).

2. Ședința este prezidată de doamna judecător Gabriela Elena Bogasiu, vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție.

3. La ședința de judecată participă doamna magistrat-asistent Mihaela Lorena Repana, desemnată în conformitate cu dispozițiile art. 38 din Regulament.

4. Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept ia în examinare sesizarea formulată de Curtea de Apel Bacău — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, în Dosarul nr. 2.278/110/2021, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile.

5. Magistratul-asistent prezintă referatul cauzei, arătând că: la dosar a fost depus raportul întocmit de judecătorii-raportori, fiind comunicat părților, conform art. 520 alin. (10) din Codul de procedură civilă; nu au fost formulate puncte de vedere la raport de către părți.

6. Constatând că nu sunt chestiuni prealabile, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept rămâne în pronunțare asupra sesizării în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile.

ÎNALTA CURTE,

deliberând asupra chestiunii de drept cu care a fost sesizată, constată următoarele:

I. Titularul și obiectul sesizării

7. Curtea de Apel Bacău — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal a dispus, prin Încheierea din 24 mai 2022, în Dosarul nr. 2.278/110/2021, sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, în temeiul art. 519 din Codul de procedură civilă, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la următoarea chestiune de drept:

Dacă dispozițiile care reglementează cazul de suspendare a prescripției prevăzut de art. 41 din anexa nr. 1 la Decretul Președintelui României nr. 195/2020 privind instituirea stării de urgență pe teritoriul României și de art. 62 din anexa nr. 1 la Decretul Președintelui României nr. 240/2020 privind prelungirea stării de urgență pe teritoriul României se încadrează în ipoteza legală de suspendare a cursului prescripției executării silite prevăzute de art. 708 alin. (1) pct. 4 din Codul de procedură civilă.

II. Dispozițiile legale ce formează obiectul sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile

8. Art. 41 din anexa nr. 1 la Decretul Președintelui României nr. 195/2020 privind instituirea stării de urgență pe teritoriul României, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 212 din 16 martie 2020 (*Decretul nr. 195/2020*):

„Art. 41. — Prescripțiile și termenele de decădere de orice fel nu încep să curgă, iar, dacă au început să curgă, se suspendă pe toată durata stării de urgență instituite potrivit prezentului decret, dispozițiile art. 2.532 pct. 9 teza a II-a din Legea nr. 287/2009 privind Codul civil sau alte dispoziții legale contrare nefiind aplicabile.”

9. Art. 62 din anexa nr. 1 la Decretul Președintelui României nr. 240/2020 privind prelungirea stării de urgență pe teritoriul României, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 311 din 14 aprilie 2020 (*Decretul nr. 240/2020*):

„Art. 62. — Prescripțiile, uzucapiunile și termenele de decădere de orice fel, altele decât cele prevăzute la art. 63 alin. (12), nu încep să curgă, iar, dacă au început să curgă, se suspendă pe toată durata stării de urgență, dispozițiile art. 2.532 pct. 9 teza a II-a din Legea nr. 287/2009 privind Codul civil sau alte dispoziții legale contrare nefiind aplicabile.”

10. Art. 708 din Codul de procedură civilă:

„Art. 708. — (1) *Cursul prescripției se suspendă:*

1. *în cazurile stabilite de lege pentru suspendarea termenului de prescripție a dreptului de a obține obligarea pârâtului;*

2. *pe timpul cât suspendarea executării silită este prevăzută de lege ori a fost stabilită de instanță sau de alt organ jurisdicțional competent;*

3. *cât timp debitorul nu are bunuri urmăribile sau care nu au putut fi valorificate ori își sustrage veniturile și bunurile de la urmărire;*

4. *în alte cazuri prevăzute de lege.*

(2) *După încetarea suspendării, prescripția își reia cursul, socotindu-se și timpul scurs înainte de suspendare.*

(3) *Prescripția nu se suspendă pe timpul cât executarea silită este suspendată la cererea creditorului urmăritor.”*

III. **Expunerea succintă a procesului în cadrul căruia s-a invocat chestiunea de drept**

11. În Dosarul nr. 2.278/110/2021, Curtea de Apel Bacău — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal este investită cu soluționarea apelului declarat de societatea creditoare, prin lichidator judiciar, împotriva Sentinței nr. 474 din 28 octombrie 2021 a Tribunalului Bacău — Secția a II-a civilă și de contencios administrativ și fiscal, prin care s-a respins cererea de deschidere a procedurii insolvenței societății debitoare.

12. Judecătorul-sindic a reținut că societatea creditoare invocă titlul executoriu reprezentat de Sentința civilă nr. 12 din 10 ianuarie 2013, pronunțată de Tribunalul Bacău în Dosarul nr. 6.372/110/2009*/a3*, rămasă definitivă prin Decizia nr. 4.716 din 17 decembrie 2013 a Curții de Apel Bacău — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal.

13. Această sentință civilă a fost pusă în executare la data de 17 decembrie 2015, fiind efectuate acte de executare silită prin înființarea popririlor de către executorul judecătoresc până la 14 mai 2018, moment de la care nu au mai fost îndeplinite alte acte de executare silită.

14. Având în vedere că cererea de deschidere a procedurii insolvenței împotriva debitoarei a fost depusă la 14 iulie 2021, deși ultimul act de executare fusese îndeplinit la data de 14 mai 2018, s-a apreciat că nu se mai poate vorbi despre o creanță certă, care să confere îndreptățire creditorului să solicite deschiderea procedurii insolvenței, context în care contestația debitoarei a fost admisă, cu consecința respingerii cererii introductive.

15. Împotriva acestei hotărâri creditoarea a declarat apel susținând, în esență, că poprirea are caracter continuu, nefiind necesară înnoirea periodică a acesteia de către executorul judecătoresc, astfel că popririle înființate în anul 2018, nefiind ridicate, au continuat să producă efecte, inclusiv cel întreruptiv de prescripție. Apelanta a mai susținut că în cauză este incident cazul de suspendare a cursului prescripției prevăzut de art. 708 alin. (1) pct. 3 din Codul de procedură civilă, întrucât debitoarea și-a sustras bunurile de la urmărire, aspect dovedit prin corelarea situațiilor financiare ale acesteia cu procesul-verbal de constatare a insolvabilității întocmit de executorul judecătoresc la 8 iulie 2021. A conchis în sensul că deține o creanță certă, lichidă și exigibilă ce face obiectul unui dosar de executare silită aflat în derulare la data formulării cererii de deschidere a procedurii concursuale împotriva debitoarei, iar aceasta din urmă nu a uzat de calea contestației la executare.

16. În apel, instanța a pus în discuția părților efectele dispozițiilor art. 41 din anexa nr. 1 la Decretul nr. 195/2020 și ale

art. 62 din anexa nr. 1 la Decretul nr. 240/2020 referitoare la suspendarea termenelor de prescripție pe toată durata stării de urgență instituite pe teritoriul României.

17. La data de 12 aprilie 2022, intimata-debitoare a solicitat sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarelor chestiuni de drept:

„A) *Dacă suspendarea prescripției așa cum este prevăzută de art. 41 din anexa nr. 1 la Decretul nr. 195/2020 și art. 62 din anexa nr. 1 la Decretul nr. 240/2020, se aplică și unei cauze de executare silită, având în vedere dispozițiile privitoare la executarea silită prevăzute de art. 42 alin. (5) din anexa nr. 1 la Decretul nr. 195/2020 și art. 63 alin. (9) din anexa nr. 1 la Decretul nr. 240/2020, care continuă în cazurile în care este posibilă respectarea regulilor de disciplină sanitară, inclusiv prin transmiterea actelor de procedură în format electronic și care nu implică deplasări în teren, precum și în raport cu dispozițiile art. 708 alin. (1) pct. 4 din Codul de procedură civilă, având în vedere că prevederea din decret nu are forță de lege?*

B) *Dacă, având în vedere restricțiile și limitările dispuse prin Decretul nr. 195/2020 și Decretul nr. 240/2020, se poate interpreta și reține că starea de urgență a reprezentat un caz de forță majoră care să fi intervenit în ultimele 6 luni drept condiție a suspendării prescripției prevăzute de art. 2.532 pct. 9 din Codul civil?”*

IV. **Motivele reținute de titularul sesizării cu privire la admisibilitatea procedurii**

18. Completul de judecată al instanței de trimitere a apreciat că sunt îndeplinite condițiile de admisibilitate prevăzute de art. 519 din Codul de procedură civilă.

19. Astfel, s-a reținut că problemele de drept sunt ridicate în fața curții de apel investite cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, că aceste chestiuni sunt noi (intervenite după intrarea în vigoare a decretelor nr. 195/2020 și nr. 240/2020), că Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat până în prezent asupra respectivelor aspecte, iar acestea nu fac obiectul unui recurs în interesul legii.

20. În ceea ce privește condiția ca lămurirea chestiunii de drept să influențeze soluționarea pe fond a cauzei s-a constatat că această cerință este îndeplinită doar parțial, în legătură cu prima întrebare, pe când dezlegarea ce s-ar putea da celei de-a doua întrebări din cererea formulată de intimata-debitoare nu are aplicabilitate în cauza de față.

21. În concret, s-a arătat că art. 2.532 din Codul civil reglementează cazurile generale de suspendare a prescripției, însă cu referire la prescripția aferentă dreptului material la acțiune. În speță, problema litigioasă vizează suspendarea prescripției dreptului de a cere executarea silită, cazurile de suspendare fiind prevăzute de art. 708 din Codul de procedură civilă. S-a subliniat că apelanta-creditoare deține un titlu executoriu împotriva intimătei-debitoare, și anume Sentința civilă nr. 12 din 10 ianuarie 2013, pronunțată de Tribunalul Bacău, în discuție fiind posibilitatea de a mai putea obține executarea silită a acestui titlu.

22. Într-adevăr, cazurile stabilite de lege pentru suspendarea termenului de prescripție a dreptului de a obține obligarea pârâtului reprezintă și cazuri de suspendare a termenului de prescripție a dreptului de a cere executarea silită, după cum arată art. 708 alin. (1) pct. 1 din Codul de procedură civilă, însă acest caz de suspendare nu a fost invocat nici de către apelanta-creditoare, nici de către instanță din oficiu. Prin urmare, orice dezlegare dată de instanța supremă celei de-a doua

chestiuni ridicate de intimata-debitoare nu ar modifica soluția ce s-ar impune în cauză.

23. Soluționarea pe fond a litigiului poate fi însă influențată de lămurirea primei chestiuni de drept, și anume aceea dacă dispozițiile care reglementează cazul de suspendare a prescripției prevăzută de art. 41 din anexa nr. 1 la Decretul nr. 195/2020 și de art. 62 din anexa nr. 1 la Decretul nr. 240/2020 se încadrează în ipoteza legală de suspendare a cursului prescripției executării silite prevăzute de art. 708 alin. (1) pct. 4 din Codul de procedură civilă.

24. Ceea ce interesează în concret în cauza de față este dacă sintagma „alte cazuri prevăzute de lege” folosită de art. 708 alin. (1) pct. 4 din Codul de procedură civilă înglobează și cazurile de suspendare prevăzute prin decret prezidențial. Cu alte cuvinte, se impune a se lămuri dacă termenul de „lege” trebuie înțeles în sens strict sau trebuie înțeles în sens mai larg, acela de act normativ.

25. Problema aparentei contradicții dintre dispozițiile art. 41 din anexa nr. 1 la Decretul nr. 195/2020 și ale art. 62 din anexa nr. 1 la Decretul nr. 240/2020, pe de o parte, și dispozițiile art. 42 alin. (5) din anexa nr. 1 la Decretul nr. 195/2020 și ale art. 63 alin. (9) din anexa nr. 1 la Decretul nr. 240/2020, pe de altă parte, invocată de intimata-debitoare, nu are legătură cu soluționarea apelului, deoarece apelanta-creditoare nu a susținut imposibilitatea efectuării de acte de executare silită pe perioada stării de urgență, ci și-a întemeiat cererea pe teza efectului continuu al popririi.

26. De altfel, posibilitatea de a efectua acte de executare silită cu respectarea regulilor de disciplină sanitară are o componentă subiectivă și, evident, trebuie nuanțată și probată de la caz la caz. Alegerea executorului judecătoresc de a nu efectua acte de executare în perioada stării de urgență, apreciind că nu este posibilă ocrotirea dreptului participanților la viață și la integritate fizică, nu poate conduce la sancționarea creditorului (prin curgerea prescripției) pentru o așa-zisă pasivitate.

27. Prin urmare, instanța de trimitere a admis în parte cererea de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție și, reformulând, a solicitat pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept: „*Dacă dispozițiile care reglementează cazul de suspendare a prescripției prevăzută de art. 41 din anexa nr. 1 la Decretul nr. 195/2020 și de art. 62 din anexa nr. 1 la Decretul nr. 240/2020 se încadrează în ipoteza legală de suspendare a cursului prescripției executării silite prevăzută de art. 708 alin. (1) pct. 4 din Codul de procedură civilă*”, respingând punctul al doilea din cererea de sesizare formulată de intimata-debitoare.

V. Punctele de vedere ale părților cu privire la dezlegarea chestiunii de drept

28. Intimata-debitoare a susținut că decretele de instituire și de prelungire a stării de urgență pe teritoriul României nu se încadrează în noțiunea de dispoziție legală, drept cauză de suspendare a prescripției civile. A arătat că, prin Decizia Curții Constituționale nr. 152 din 6 mai 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 387 din 13 mai 2020, decretele Președintelui României au fost calificate drept acte administrative cu caracter normativ, cu forță juridică inferioară legii, care nu pot să deroge, să se substituie ori să adauge la lege.

29. Apelanta-creditoare nu a formulat un punct de vedere asupra acestei chestiuni de drept.

30. După comunicarea raportului întocmit de judecătorii-raportori, potrivit dispozițiilor art. 520 alin. (10) din Codul de procedură civilă, părțile nu au depus puncte de vedere asupra chestiunii de drept.

VI. Punctul de vedere al completului de judecată care a formulat sesizarea cu privire la dezlegarea chestiunii de drept

31. Opinia instanței de trimitere este că decretul reprezintă un act administrativ emis de o autoritate publică în vederea organizării executării legii sau a executării în concret a legii, care dă naștere, modifică sau stinge raporturi juridice.

32. Decretele nr. 195/2020 și nr. 240/2020 au fost emise în temeiul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 1/1999 privind regimul stării de asediu și regimul stării de urgență, ce a fost aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 453/2004, cu modificările și completările ulterioare.

33. Măsurile luate prin decretele Președintelui României sunt, prin urmare, măsuri prevăzute de lege, prin decret fiind stabilite în concret măsurile necesare, limitele acestora și condițiile de aplicare într-o situație determinată și temporară.

34. Așa fiind, dispozițiile care reglementează cazul de suspendare a prescripției prevăzută de art. 41 din anexa nr. 1 la Decretul nr. 195/2020 și de art. 62 din anexa nr. 1 la Decretul nr. 240/2020 se încadrează în ipoteza legală de suspendare a cursului prescripției executării silite prevăzute de art. 708 alin. (1) pct. 4 din Codul de procedură civilă.

VII. Jurisprudența instanțelor naționale

35. La solicitarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, *curțile de apel București, Cluj, Iași, Oradea, Pitești și Ploiești* au identificat la nivelul instanțelor arondate practică judiciară relevantă însoțită de puncte de vedere teoretice. *Curțile de apel Bacău, Brașov, Craiova, Galați și Suceava*, neidentificând practică judiciară în materia analizată, au formulat și transmis doar puncte de vedere teoretice exprimate de judecători. *Curțile de apel Timișoara, Ploiești, Constanța și Alba Iulia* au comunicat faptul că nu au identificat practică judiciară și nu au transmis nici puncte de vedere teoretice.

36. Din răspunsurile primite s-au conturat două opinii cu privire la chestiunea de drept supusă dezlegării.

37. *Într-o primă opinie, majoritară*, s-a apreciat că dispozițiile care reglementează cazul de suspendare a prescripției prevăzută de art. 41 din anexa nr. 1 la Decretul nr. 195/2020 și de art. 62 din anexa nr. 1 la Decretul nr. 240/2020 se încadrează în ipoteza legală de suspendare a cursului prescripției executării silite prevăzute de art. 708 alin. (1) pct. 4 din Codul de procedură civilă.

38. S-a argumentat că este aplicabil cazul special de suspendare a cursului prescripției extinctive atât în privința dreptului material la acțiune, cât și în privința dreptului de a cere executarea silită. O atare concluzie rezultă din împrejurarea că textele indicate fac referire la „prescripții”, fără a limita sensul acestei noțiuni la exercitarea dreptului subiectiv civil sau la executarea silită a acestuia. Prin folosirea formulei de plural a noțiunii și fără indicarea vreunei alte limitări rezultă că ipoteza de suspendare a cursului prescripției este incidentă inclusiv în privința prescripției dreptului de a obține executarea silită.

39. Din modul de redactare a art. 708 alin. (1) pct. 4 din Codul de procedură civilă, care face referire la alte cazuri de suspendare a prescripției prevăzute de lege, se desprinde concluzia că noțiunea de „lege” a fost utilizată de legiuitor într-un sens larg, respectiv acela de act normativ care emană de la o autoritate publică, iar nu în sensul restrâns de act normativ

care emană de la puterea legiuitoare, respectiv Parlamentul. Dacă ar fi dorit o atare restrângere, legiuitorul ar fi trebuit să indice în mod expres acest lucru. Prin folosirea termenului generic de „lege” în materia dreptului procesual civil legiuitorul a avut în vedere toate prevederile cuprinse în acte normative cu caracter general, indiferent de autoritatea emitentă.

40. Decretele prezidențiale referitoare la instituirea și prelungirea stării de urgență pe teritoriul României au fost emise în temeiul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 1/1999 privind regimul stării de asediu și regimul stării de urgență, ce a fost aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 453/2004, cu modificările și completările ulterioare (*Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/1999*), adică în temeiul unui act normativ cu forță juridică similară legii, reprezentând astfel acte normative cu caracter general emise de o autoritate publică. Aceste acte normative au fost justificate de contextul excepțional care nu putea fi anticipat, de o situație extraordinară ce impunea măsuri de excepție, în scopul protejării interesul public general. Prin urmare, aceste decrete prezidențiale intră în sfera noțiunii de „lege” prevăzute la art. 708 alin. (1) pct. 4 din Codul de procedură civilă.

41. În sensul acestei opinii au fost înaintate, cu titlu de practică judiciară, un număr de șapte hotărâri judecătorești pronunțate de *Tribunalul București — Secția a IV-a civilă, Judecătoria Sectorului 3 București — Secția civilă, Tribunalul Argeș — Secția civilă, Judecătoria Oradea — Secția civilă, Judecătoria Răducăneni, Tribunalul Buzău — Secția I civilă și Tribunalul Sălaj — Secția civilă*. Puncte de vedere teoretice au fost exprimate de judecătorii de la: *Curtea de Apel București — Secțiile a IV-a civilă, a V-a civilă și a VI-a civilă, Tribunalul București — Secțiile III-V civile și judecătorii arondate, Tribunalul Ialomița, Tribunalul Ilfov, Tribunalul Teleorman — Secția civilă, Judecătoria Alexandria, Judecătoria Turnu Măgurele, Judecătoria Zimnicea, Judecătoria Videle, Curtea de Apel Cluj — Secția a II-a civilă, Tribunalul Maramureș — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, Tribunalul Sălaj, Tribunalul Buzău — Secția I civilă și Secția a II-a civilă de contencios administrativ și fiscal, Judecătoria Buzău, Judecătoria Pogoanele, Curtea de Apel Iași — Secția civilă, Tribunalul Iași — Secția I civilă și Secția a II-a civilă și de contencios administrativ și fiscal, Judecătoria Iași — Secția civilă, Judecătoria Răducăneni, Tribunalul Vaslui — Secția civilă și judecătorii arondate, Tribunalul Bihor și judecătorii arondate, Tribunalul Bacău, Judecătoria Buhuși, Judecătoria Moinești, Judecătoria Onești, Judecătoria Bacău, Tribunalul Neamț — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, Judecătoria Piatra-Neamț, Judecătoria Roman, Tribunalul Galați și instanțele arondate, Judecătoria Brăila, Tribunalul Suceava — Secția a II-a civilă, Judecătoria Suceava, Judecătoria Fălticeni, Judecătoria Botoșani, Judecătoria Darabani, Judecătoria Săveni, Judecătoria Brașov, Curtea de Apel Craiova — Secția a II-a civilă, Tribunalul Mehedinți — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, Judecătoria Segarcea, Judecătoria Filiași, Judecătoria Calafat și Curtea de Apel Pitești*.

42. Într-o altă opinie, minoritară, s-a apreciat că dispozițiile care reglementează cazul de suspendare a prescripției prevăzute de art. 41 din anexa nr. 1 la Decretul nr. 195/2020 și de art. 62 din anexa nr. 1 la Decretul nr. 240/2020 nu se încadrează în ipoteza legală de suspendare a cursului prescripției executării silite prevăzute de art. 708 alin. (1) pct. 4 din Codul de procedură

civilă, având în vedere considerentele Deciziei Curții Constituționale nr. 152 din 6 mai 2020 prin care s-a reținut că, din perspectiva conținutului, decretul Președintelui României prin care se instituie starea de urgență este un act administrativ cu caracter normativ, subsecvent legii, prin care se stabilesc în concret măsurile de primă urgență care urmează a fi luate, precum și drepturile și libertățile fundamentale al căror exercițiu urmează a fi restrâns, astfel că, având în vedere forța juridică inferioară legii, acesta nu poate să deroge, să se substituie sau să adauge la lege, deci nu poate conține norme de reglementare primară.

43. Nu a fost identificată practică judiciară care să susțină această opinie, fiind exprimate doar puncte de vedere teoretice de către judecătorii din cadrul *Tribunalului Giurgiu și Tribunalului Dolj — Secția a II-a civilă*.

44. Ministerul Public — Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a comunicat că, la nivelul Secției judiciare — Serviciul judiciar civil, nu se verifică, în prezent, practica judiciară în vederea promovării unui eventual recurs în interesul legii cu privire la chestiunea de drept supusă dezlegării.

VIII. Jurisprudența Curții Constituționale

45. Prin Decizia Curții Constituționale nr. 152 din 6 mai 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 387 din 13 mai 2020, s-a reținut că: „În ceea ce privește natura juridică a decretului emis în temeiul art. 93 alin. (1) din Constituție, Curtea reține că decretul prin care Președintele instituie starea de urgență este adoptat în temeiul art. 93 alin. (1) din Constituție, «potrivit legii» care reglementează regimul juridic al stării de urgență, respectiv potrivit dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 1/1999. În emiterea decretului, Președintele acționează ca organ de stat, în regim de putere publică, pentru satisfacerea unui interes legitim public. Așadar, potrivit dispozițiilor Legii contenciosului administrativ nr. 554/2004, decretul este un act administrativ emis de o autoritate publică în vederea organizării executării legii sau a executării în concret a legii, care dă naștere, modifică sau stinge raporturi juridice” (paragraful 86).

46. În cuprinsul aceleiași decizii s-a arătat, la paragraful 88 teza finală, că, „întrucât reglementează o serie de reguli general obligatorii, autoritățile statului fiind însărcinate cu ducerea la îndeplinire a măsurilor adoptate, iar persoanele fizice și juridice având obligația de a respecta cele statuate în cuprinsul actului, rezultă că, din perspectiva conținutului, decretul Președintelui este un act administrativ cu caracter normativ”.

47. În continuare, Curtea Constituțională a arătat că, având în vedere natura juridică a actului, „acesta nu poate decât să organizeze executarea, respectiv să pună în aplicare, prin raportare la situația de fapt existentă, dispozițiile de reglementare primară care statuează cu privire la regimul juridic al stării de urgență și, anume Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/1999. Cu alte cuvinte, decretul prin care se instituie starea de urgență este un act administrativ normativ, subsecvent legii, prin care se stabilesc în concret măsurile de primă urgență care urmează a fi luate, precum și drepturile și libertățile fundamentale al căror exercițiu urmează a fi restrâns” (paragraful 89).

48. Totodată, s-a reținut la paragraful 90 din decizia menționată că, având în vedere forța juridică inferioară legii, decretul Președintelui României nu poate să deroge, să se substituie sau să adauge la lege, deci nu poate conține norme de reglementare primară.

IX. Jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție

49. Prin Decizia nr. 58 din 13 septembrie 2021 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1030 din 28 octombrie 2021, a fost respinsă, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea de Apel București — Secția a VII-a pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale, în Dosarul nr. 30.113/3/2008, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept: *Interpretarea dispozițiilor art. 63 alin. (12) teza întâi din anexa nr. 1 la Decretul nr. 240/2020 privind prelungirea stării de urgență pe teritoriul României, în sensul de a ști dacă se aplică și termenelor de perimare în curs la data instituirii/prelungirii stării de urgență.*

50. Prin Decizia nr. 12 din 23 februarie 2022 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 663 din 1 iulie 2022, a fost respinsă, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea de Apel București — Secția I penală, în Dosarul nr. 29.254/94/2020, prin care s-a solicitat dezlegarea următoarei chestiuni de drept: *Decretul Președintelui României nr. 195 din 16 martie 2020 privind instituirea stării de urgență pe teritoriul României, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 212 din 16 martie 2020, aprobat prin Hotărârea Parlamentului României nr. 3 din 19 martie 2020 pentru încuviințarea măsurii adoptate de Președintele României privind instituirea stării de urgență pe întreg teritoriul României, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 224 din 19 martie 2020, și Decretul Președintelui României nr. 240 din 14 aprilie 2020 privind prelungirea stării de urgență pe teritoriul României, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 311 din 14 aprilie 2020, aprobat prin Hotărârea Parlamentului României nr. 4 din 16 aprilie 2020 pentru încuviințarea măsurii adoptate de Președintele României privind prelungirea stării de urgență pe întreg teritoriul României, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 320 din 16 aprilie 2020, constituie cauze de suspendare a prescripției răspunderii penale în condițiile art. 156 din Codul penal?*

X. Raportul asupra chestiunii de drept

51. Judecătorii-raportori au apreciat că sesizarea în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile este inadmisibilă, întrucât nu sunt îndeplinite toate condițiile de admisibilitate prevăzute de art. 519 din Codul de procedură civilă.

XI. Înalta Curte de Casație și Justiție

52. Prin sesizarea formulată se solicită Înaltei Curți de Casație și Justiție o interpretare jurisdicțională de principiu a dispozițiilor art. 41 din anexa nr. 1 la Decretul nr. 195/2020, a art. 62 din anexa nr. 1 la Decretul nr. 240/2020 și a art. 708 alin. (1) pct. 4 din Codul de procedură civilă, în sensul de a se stabili *„Dacă dispozițiile care reglementează cazul de suspendare a prescripției prevăzut de art. 41 din anexa nr. 1 la Decretul nr. 195/2020 și de art. 62 din anexa nr. 1 la Decretul nr. 240/2020 se încadrează în ipoteza legală de suspendare a cursului prescripției executării silite prevăzute de art. 708 alin. (1) pct. 4 din Codul de procedură civilă”.*

53. Cu titlu prealabil analizei fondului problemei de drept supuse dezbaterii se impune verificarea împrejurării dacă sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept este aptă să asigure îndeplinirea funcției pentru care a fost concepută, respectiv aceea de a pronunța o

decizie interpretativă de principiu, în scopul de a preîntâmpina apariția unei practici judiciare neunitare la nivel național. Această finalitate reclamă evaluarea tuturor elementelor sesizării, ceea ce presupune atât verificarea circumstanțelor care au generat-o, cât și a condițiilor care permit declanșarea mecanismului de interpretare.

54. Potrivit dispozițiilor art. 519 din Codul de procedură civilă, *„Dacă, în cursul judecății, un complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului, investit cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, constatând că o chestiune de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei respective, este nouă și asupra acesteia Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, va putea solicita Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să se dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată”,* iar în conformitate cu prevederile art. 520 alin. (1) din același act normativ, *„Sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție se face de către completul de judecată după dezbateri contradictorii, dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute la art. 519, prin încheiere care nu este supusă niciunei căi de atac. Dacă prin încheiere se dispune sesizarea, aceasta va cuprinde motivele care susțin admisibilitatea sesizării potrivit dispozițiilor art. 519, punctul de vedere al completului de judecată și al părților”.*

55. Așadar, evaluarea sesizării presupune verificarea îndeplinirii simultane a tuturor condițiilor pretinse pentru declanșarea procedurii hotărârii prealabile, cerințe extrase din normele legale citate, care pot fi enunțate astfel:

— existența unei cauze în curs de judecată aflate în ultimă instanță;

— cauza care face obiectul judecății să se afle în competența legală a unui complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului investit să soluționeze cauza;

— soluționarea pe fond a cauzei să depindă de lămurirea chestiunii de drept ce face obiectul sesizării;

— chestiunea de drept identificată, a cărei lămurire se solicită, să prezinte caracter de noutate;

— Înalta Curte de Casație și Justiție să nu fi statuat asupra respectivei chestiuni de drept, iar aceasta să nu facă nici obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

56. Examinarea condițiilor în care poate fi declanșat acest mecanism de unificare a practicii judiciare pune în evidență faptul că, în cazul concret al prezentei sesizări, nu sunt îndeplinite cerințele legale cumulative pentru pronunțarea unei hotărâri prealabile.

57. Astfel, din datele prezentate în cuprinsul încheierii de sesizare rezultă că Înalta Curte de Casație și Justiție a fost sesizată de un complet al Curții de Apel Bacău — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, legal investit cu soluționarea unui apel formulat împotriva unei sentințe civile pronunțate de Tribunalul Bacău — Secția a II-a civilă și de contencios administrativ și fiscal, în materia insolvenței, căruia îi revine competența de soluționare, în ultimă instanță, a litigiului având ca obiect *„deschiderea procedurii la cererea creditorului”,* față de prevederile art. 43 alin. (1) teza întâi din Legea nr. 85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență, cu modificările și completările ulterioare (*Legea nr. 85/2014*), coroborate cu cele ale art. 96 pct. 2 și art. 483 alin. (2) din Codul de procedură civilă. Hotărârea pronunțată în apel are caracter definitiv, potrivit art. 43 alin. (1) teza a doua

din Legea nr. 85/2014 raportat la art. 634 alin. (1) pct. 4 din Codul de procedură civilă.

58. De asemenea, este îndeplinită și condiția de admisibilitate privind inexistența unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, care să vizeze problema de drept care formează obiectul prezentei sesizări. Se constată, totodată, că Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat asupra modalității de interpretare a prevederilor art. 41 din anexa nr. 1 la Decretul nr. 195/2020, ale art. 62 din anexa nr. 1 la Decretul nr. 240/2020 și ale art. 708 alin. (1) pct. 4 din Codul de procedură civilă, prin pronunțarea unei decizii de recurs în interesul legii sau a unei hotărâri prealabile.

59. Este, totodată, de remarcat faptul că se confirmă și cerința legală a noutății chestiunii de drept supuse analizei.

60. Astfel, într-o jurisprudență dezvoltată constant, instanța supremă a statuat în sensul că cerința noutății este îndeplinită atunci când problema de drept își are izvorul în reglementări recent intrate în vigoare, iar instanțele nu i-au dat încă o anumită interpretare și aplicare la nivel jurisprudențial, ori în ipoteza unor chestiuni noi de drept, generate de un act normativ mai vechi, în situația în care aplicarea unei norme vechi a devenit de actualitate și nu există jurisprudență cu privire la interpretarea acesteia, sau dacă se impune clarificarea unei asemenea norme, într-un context legislativ nou, din care rezultă dificultăți de interpretare.

61. În același timp, se apreciază că, în raport cu specificul și finalitatea acestui mecanism de unificare jurisprudențială, cerința noutății chestiunii disputate trebuie analizată în cheia necesității preîntâmpinării practicii judiciare neunitare. Or, în cazul concret supus atenției instanței supreme, asistăm la norme legale relativ recent intrate în fondul normativ și la o practică judiciară despre care se poate afirma că, deși se cristalizează într-o anumită direcție, încă nu apare consolidată de o manieră evidentă, față de numărul nerelevant de hotărâri judecătorești pronunțate în materie, în măsură să înlăture caracterul de noutate al problemei de drept.

62. În schimb, condiția de admisibilitate vizând existența unei chestiuni de drept de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei aflate în curs de judecată, cerută de legiuitor, în componenta intrinsecă a acesteia referitoare la existența unei chestiuni de drept veritabile, care să prezinte un grad sporit de dificultate, nu este îndeplinită.

63. Astfel, se reține că, deși dispozițiile art. 519 din Codul de procedură civilă nu definesc noțiunea de „chestiune de drept”, atât în doctrină, cât și în jurisprudența constantă a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, s-a stabilit că analiza aspectelor generale de admisibilitate trebuie să aibă în vedere faptul că procedura hotărârii prealabile are menirea de a elimina riscul apariției unei practici neunitare, printr-o rezolvare de principiu a unei probleme de drept reale, esențiale și controversate, care se impune cu evidență a fi lămurită și care prezintă o dificultate suficient de mare, în măsură să reclame intervenția instanței supreme în scopul rezolvării de principiu și al înlăturării oricărei incertitudini care ar putea plana asupra securității raporturilor juridice deduse judecătii (Decizia nr. 4 din 14 aprilie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 437 din 16 iunie 2014; Decizia nr. 40 din 27 iunie 2022, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 916 din 19 septembrie 2022).

64. Așadar, în ceea ce privește condiția de admisibilitate ca soluționarea pe fond a cauzei să depindă de lămurirea chestiunii de drept ce face obiectul sesizării, se impune a sublinia că

sintagma „chestiune de drept”, la care face referire art. 519 din Codul de procedură civilă, trebuie pusă în corelație cu gradul de dificultate pe care îl ridică aceasta, nefiind suficient să fie identificată, în soluționarea unei cauze, o problemă litigioasă, chiar având caracter de noutate, dacă aceasta nu este susceptibilă, prin aspectele relevate, de a declanșa mecanismul privind preîntâmpinarea unei jurisprudențe neunitare.

65. Declanșarea, de către instanța de trimitere, a mecanismului judiciar de unificare a practicii judiciare vizează o problemă de drept procesual, curtea de apel — investită cu soluționarea căii de atac a apelului — apreciind că de lămurirea modului de interpretare a dispozițiilor art. 41 din anexa nr. 1 la Decretul nr. 195/2020 și ale art. 62 din anexa nr. 1 la Decretul nr. 240/2020, coroborate cu cele ale art. 708 alin. (1) pct. 4 din Codul de procedură civilă, depinde soluționarea fondului cauzei deduse judecătii. În concret, ceea ce interesează este împrejurarea dacă respectivele cazuri de suspendare a cursului prescripțiilor instituite prin decretele prezidențiale se circumscriu ipotezei generale prevăzute de Codul de procedură civilă, respectiv dacă sintagma „alte cazuri prevăzute de lege” din dispoziția procesual-civilă, a cărei interpretare se solicită, înglobează și cazurile de suspendare prevăzute de cele două decrete.

66. Împrejurarea că este vorba despre un aspect de drept procesual ce se supune analizei este irelevantă din punctul de vedere al admisibilității sesizării, câtă vreme, în jurisprudența circumscrisă acestei instituții juridice a hotărârii prealabile, instanța supremă a statuat, în mod constant, că obiectul sesizării îl poate reprezenta atât o chestiune de drept material, cât și una de drept procesual dacă, prin consecințele pe care le produce, interpretarea normei de drept are aptitudinea de a determina, de a influența soluționarea raportului de drept dedus judecătii (Decizia nr. 1 din 18 noiembrie 2013 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 43 din 20 ianuarie 2014; Decizia nr. 9 din 4 aprilie 2016 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 400 din 26 mai 2016; Decizia nr. 36 din 4 mai 2020 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 541 din 24 iunie 2020).

67. Referitor la această condiție, a existenței unei veritabile chestiuni de drept, în jurisprudența dezvoltată constant de instanța supremă s-a apreciat că problema de drept care necesită cu pregnanță să fie lămurită trebuie să prezinte un grad de dificultate suficient de mare, apt să justifice nevoia de interpretare realizată prin mijlocirea Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept (Decizia nr. 3 din 22 ianuarie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 195 din 2 martie 2018; Decizia nr. 4 din 14 ianuarie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 132 din 19 februarie 2019; Decizia nr. 40 din 27 iunie 2022, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 916 din 19 septembrie 2022).

68. Gradul de dificultate trebuie să fie, așadar, susceptibil de a genera interpretări diferite sau contradictorii ale unui text de lege, ale unei norme îndoielnice, lacunare sau neclare, iar stabilirea dificultății drept condiție a admisibilității este absolut necesară pentru a se verifica dacă instanței supreme i se solicită o dezlegare de principiu a unei veritabile probleme de drept, astfel cum impun dispozițiile art. 519 din Codul de procedură

civilă, sau aceasta este chemată, în fapt, să soluționeze, pentru cazul concret dedus judecării, o problemă de interpretare a unor dispoziții legale.

69. Simpla dilemă cu privire la sensul unei norme legale nu poate constitui temei pentru inițierea mecanismului de unificare jurisprudențială reprezentat de pronunțarea hotărârii prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept (Decizia nr. 88 din 4 decembrie 2017 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 114 din 6 februarie 2018).

70. Se constată că problema semnalată nu constituie o chestiune de drept veritabilă, aptă să antreneze declanșarea prezentului mecanism de preîntâmpinare a unei practici judiciare neunitare.

71. În primul rând, dificultatea pretinsă de instanța de sesizare este înlăturată de considerentele cu valoare constituțională ale Deciziei Curții Constituționale nr. 152 din 6 mai 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 387 din 13 mai 2020, care circumscriu caracterul executoriu și general obligatoriu al decretelor emise de Președintele României în exercitarea atribuțiilor mandatului constituțional, potrivit art. 100 alin. (1) din Legea fundamentală și cadrului normativ infraconstituțional care reglementează regimul stării de asediu și al stării de urgență, reprezentat de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/1999.

72. Prin această decizie, parte integrantă a ordinii constituționale, Curtea Constituțională a statuat asupra naturii juridice a decretelor în discuție și a poziției acestora în ierarhia actelor normative care consacră materia stării de urgență, în sensul că, din perspectiva conținutului, acestea au rang constituțional și constituie acte administrative cu caracter normativ, subsecvente legii, dar emise „potrivit legii”, care reglementează regimul juridic al stării de urgență, respectiv al Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 1/1999, Președintele României acționând ca organ de stat, în regim de putere publică, pentru satisfacerea unui interes public.

73. Decretele organizează executarea, respectiv pun în aplicare, prin raportare la situația de fapt existentă, dispozițiile de reglementare primară conținute de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/1999 care statuează cu privire la regimul juridic al stării de urgență și la posibilitatea identificării unor drepturi și obligații al căror exercițiu ar putea fi restrâns. Aceste acte administrative cu caracter normativ stabilesc, în concret, măsurile de primă urgență luate, precum și drepturile și libertățile fundamentale al căror exercițiu se restrânge pe perioada stării de urgență. Ca atare, prin actul administrativ de aplicare a legii, Președintele României a identificat acele măsuri de primă urgență, care sunt adaptate situației concrete care a generat starea excepțională, confirmate ulterior de Parlament în procedura de încuviințare a instituirii/prelungirii stării de urgență.

74. Cum decretul prezidențial nr. 195/2020 și nr. 240/2020 au fost încuviințate de Parlamentul României prin Hotărârea nr. 3 din 19 martie 2020 pentru încuviințarea măsurii adoptate de Președintele României privind instituirea stării de urgență pe întreg teritoriul României, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 224 din 19 martie 2020, și, respectiv, Hotărârea nr. 4 din 16 aprilie 2020 pentru încuviințarea măsurii adoptate de Președintele României privind prelungirea stării de urgență pe întreg teritoriul României, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 320 din 16 aprilie 2020, în conformitate cu art. 93 alin. (1) din Constituția României,

dispozițiile instituite de acestea se impun atât pentru autoritățile statului, însărcinate cu ducerea la îndeplinire a măsurilor adoptate, cât și pentru persoanele fizice și juridice cărora le revine obligația de a respecta regulile statuate în cuprinsul lor.

75. Cu alte cuvinte, chestiunea de drept supusă atenției instanței supreme nu comportă o problemă de dificultate pentru instanța de sesizare, chemată la o aplicare efectivă, concretă a normelor obligatorii ale decretelor Președintelui României.

76. În al doilea rând, trebuie remarcat că, având în vedere forța juridică inferioară legii, decretul Președintelui României nu pot să deroge, să se substituie sau să adauge la lege, deci nu pot să conțină norme de reglementare primară. Luând în considerare că, pe de o parte, cadrul normativ circumscris prin normele cu putere de lege nu poate fi modificat sau completat prin acte infralegale, iar, pe de altă parte, că măsurile instituite în perioada stării de urgență/alertă, în vederea prevenirii și combaterii efectelor pandemiei de COVID-19, au fost necesare și pentru domeniul judiciar, având drept scop protejarea drepturilor și a intereselor legitime ale cetățenilor și ale persoanelor juridice, legiuitorul a apreciat asupra necesității transpunerii lor în legislația primară.

77. Astfel, în expunerea de motive care a fundamentat Legea nr. 120/2020 pentru completarea Legii nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, a fost justificată necesitatea completării legislației primare care reglementează cadrul general de desfășurare a activității judiciare din România prin introducerea unor dispoziții referitoare la derularea proceselor în condițiile decretării stării de asediu sau de urgență.

78. În acest sens, legiuitorul a avut în vedere nevoia de a asigura cetățenilor toate garanțiile legale că drepturile lor subiective și procedurale nu sunt afectate de instituirea stării de asediu sau a stării de urgență și a restricțiilor, inclusiv de circulație, pe care acestea le pot presupune.

79. Așadar, ca o măsură de protecție a cetățenilor angrenați deja în procese judiciare sau care ar putea fi implicați în asemenea litigii pe durata stării de asediu sau a stării de urgență, legiuitorul a apreciat necesitatea de a se stabili că declanșarea stării excepționale va avea, ca efect imediat, neînceperea curgerii termenelor de prescripție și a celor procedurale, iar, în situația în care acestea au început să curgă la momentul declarării stării de asediu sau de urgență, suspendarea acestora.

80. În al treilea rând, lipsa caracterului de dificultate a chestiunii supuse atenției transpare și din împrejurarea că practica judiciară a instanțelor naționale începe a se cristaliza în sensul că ipotezele de suspendare a cursului prescripțiilor, astfel cum au fost statuate de art. 41 din anexa nr. 1 la Decretul nr. 195/2020 și de art. 62 din anexa nr. 1 la Decretul nr. 240/2020, se încadrează în dispoziția legală generală de suspendare a cursului prescripției executării silite prevăzute de art. 708 alin. (1) pct. 4 din Codul de procedură civilă. Această direcție jurisprudențială se regăsește și în punctele de vedere teoretice conturate în cadrul colectivelor de judecatori din țară, care au exprimat opinii cvasiunanime în acest sens, fiind emisă, doar formal, o părere teoretică contrară, minoritară.

81. În al patrulea rând, instanța supremă reamintește că art. 520 alin. (1) din Codul de procedură civilă prevede că încheierea de sesizare trebuie să cuprindă și punctul de vedere al completului de judecată, care astfel este primul ținut să stabilească dacă există o problemă de interpretare a textului legal ce implică riscul unor dezlegări ulterioare diferite în practica judiciară.

82. Sub acest aspect, pentru a demonstra necesitatea intervenției mecanismului de unificare a practicii judiciare în chestiunea supusă atenției, autorul sesizării trebuie să semnaleze complexitatea, dualitatea sau precaritatea textelor de lege, fie prin raportare la anumite tendințe jurisprudențiale, fie prin dezvoltarea unor puncte de vedere argumentate, care să reclame necesitatea intervenției Înaltei Curți de Casație și Justiție.

83. Această exigență legală a fost în mod constant subliniată în jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, considerându-se că încheierea de sesizare trebuie să releve reflecția judecătorilor din completul investit cu soluționarea cauzei asupra diferitelor variante de interpretare posibile și asupra argumentelor de natură să le susțină, pentru a da temei inițierii mecanismului de unificare jurisprudențială reprezentat de hotărârea prealabilă (Decizia nr. 20 din 22 iunie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 588 din 5 august 2015; Decizia nr. 32 din 30 martie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 553 din 26 iunie 2020; Decizia nr. 15 din 15 martie 2021, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 392 din 15 aprilie 2021).

84. Or, în acest context, se observă că instanța de trimitere, deși a apreciat că se impune declanșarea mecanismului pronunțării unei hotărâri prealabile în ceea ce privește interpretarea dispozițiilor art. 41 din anexa nr. 1 la Decretul nr. 195/2020, ale art. 62 din anexa nr. 1 la Decretul nr. 240/2020 și ale art. 708 alin. (1) pct. 4 din Codul de procedură civilă, nu a arătat, de o manieră concretă și explicită, în ce constă dificultatea de interpretare a acestor dispoziții legale, neafirmând și neargumentând caracterul îndoielnic, neclar ori susceptibil de mai multe interpretări al prevederilor legale puse în discuție în cauză.

85. De altfel, distinct de faptul că din încheierea instanței de trimitere lipsește orice argument referitor la ambiguitatea, neclaritatea sau plurivalența textelor legale a căror lămurire se

solicită, se constată că titularul sesizării a pus în discuția părților litigante incidența efectelor juridice generate de cele două decrete prezidențiale și nu a întâmpinat dificultăți în interpretarea acestora, exprimându-și, dimpotrivă, un punct de vedere clar și concis, în acord cu jurisprudența în materie.

86. Așadar, verificarea premiselor sesizării relevă faptul că aceasta nu pune în discuție o dificultate de interpretare punctuală a normelor de drept indicate în actul de sesizare, de natură să necesite intervenția instanței supreme, ci urmărește mai degrabă o validare a opiniei exprimate.

87. Or, în absența identificării în conținutul sesizării a unor texte de lege lacunare, precare ori controversate, a unor posibile sensuri contradictorii ale acestora, care să necesite interpretarea de principiu printr-o hotărâre prealabilă, demersul instanței de trimitere nu apare a fi unul îndeajuns de caracterizat, rămânând atributul exclusiv al acesteia să soluționeze cauza cu judecata căreia a fost investită, recurgând la regulile de interpretare logico-juridică adecvate, la îndemâna judecătorului (Decizia nr. 77 din 15 noiembrie 2021, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 141 din 11 februarie 2022), și făcând o aplicare efectivă, concretă a decretelor prezidențiale.

88. În considerarea tuturor argumentelor expuse, se constată că mecanismul de unificare a practicii judiciare reglementat de art. 519 din Codul de procedură civilă nu poate fi valorificat, întrucât nu este îndeplinită condiția legală referitoare la existența unei chestiuni de drept veritabile în legătură cu soluționarea pe fond a cauzei pendinte, care să prezinte un grad sporit de dificultate, aptă să justifice nevoia unei dezlegări de principiu prin mijlocirea instanței supreme.

89. Ca urmare a neîndeplinirii acestei condiții de admisibilitate, nu se mai impune analizarea condiției de admisibilitate vizând împrejurarea ca soluționarea pe fond a cauzei să depindă de lămurirea chestiunii de drept ce face obiectul prezentei sesizări.

90. Față de cele ce precedă, în temeiul art. 519, cu referire la art. 521 din Codul de procedură civilă,

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea de Apel Bacău — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, în Dosarul nr. 2.278/110/2021, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept:

Dacă dispozițiile care reglementează cazul de suspendare a prescripției prevăzut de art. 41 din anexa nr. 1 la Decretul Președintelui României nr. 195/2020 privind instituirea stării de urgență pe teritoriul României și de art. 62 din anexa nr. 1 la Decretul Președintelui României nr. 240/2020 privind prelungirea stării de urgență pe teritoriul României se încadrează în ipoteza legală de suspendare a cursului prescripției executării silite prevăzută de art. 708 alin. (1) pct. 4 din Codul de procedură civilă.

Obligatorie, potrivit dispozițiilor art. 521 alin. (3) din Codul de procedură civilă.

Pronunțată în ședință publică, astăzi, 17 octombrie 2022.

VICEPREȘEDINTELE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

GABRIELA ELENA BOGASIU

Magistrat-asistent,
Mihaela Lorena Repana

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE PE SUPORT FIZIC

— Prețuri pentru anul 2023 —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Valoare (TVA 5% inclus) — lei		
		12 luni	3 luni	1 lună
1.	Monitorul Oficial, Partea I	2.760	760	275
2.	Monitorul Oficial, Partea I, limba maghiară	3.280		300
3.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	4.920		440
4.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	940		100
5.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	3.760		340
6.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	3.500		320
7.	Monitorul Oficial, Partea a VII-a	1.200		110

NOTĂ:

Monitorul Oficial, Partea I bis, se multiplică și se achiziționează pe bază de comandă.

ABONAMENTE LA PRODUSELE ÎN FORMAT ELECTRONIC

— Prețuri pentru anul 2023 —

Produs	Abonamentul FLEXIBIL (Monitorul Oficial, Partea I + alte 3 părți ale Monitorului Oficial, la alegere)									
	Lunar					Anual*				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	65	160	400	960	2.110	650	1.630	4.080	9.790	21.540
ExpertMO	115	290	730	1.750	3.850	1.150	2.880	7.200	17.280	38.020

Produs	Abonamentul COMPLET (Monitorul Oficial, Partea I + toate celelalte părți ale Monitorului Oficial)									
	Lunar					Anual*				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	75	190	480	1.150	2.530	750	1.880	4.700	11.280	24.820
ExpertMO	140	350	880	2.110	4.640	1.400	3.500	8.750	21.000	46.200

Colecția Monitorul Oficial în format electronic, oricare dintre părțile acestuia	100 lei/an
--	------------

Prețurile sunt exprimate în lei și conțin TVA.

Mai multe informații puteți găsi pe site-ul www.expert-monitor.ro, unde puteți aplica online comanda.

* Tarifele anuale se aplică pentru comenzile online efectuate până la 31 ianuarie 2023.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; 012329
C.I.F. RO427282, IBAN: RO55RNCB0082006711100001 BCR
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 DTCPMB (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, www.monitoruloficial.ro
Adresa Centrului pentru relații cu publicul este: șos. Panduri nr. 1, bloc P33, sectorul 5, București; 050651.
Tel. 021.401.00.73, 021.401.00.78, e-mail: concursurifp@ramo.ro, convocariaga@ramo.ro
Pentru publicări, încărcați actele pe site, la: <https://www.monitoruloficial.ro/brp/>

